

Petr Hannig: Řád a klid

 infokurýr.cz/n/2023/01/24/petr-hannig-rad-a-klid

kurýr

24. ledna 2023

To je heslo, podle předpovědí všech agentur, zřejmě našeho budoucího prezidenta, generála Petra Pavla. V podstatě se s tím heslem lze ztotožnit. Jenže:

Řád je v podstatě dobrá věc, pokud je míněn jako dodržování zákonů a vyhlášek v demokratickém režimu, kde každý může projevit svůj politický názor. Kde nikomu nehrozí problémy za vyjádření jiného názoru, než takového, který je shodný se všeobecně přijímaným názorem právě vládnoucí politické garnitury, a který je prosazován televizemi, rádii, internetovými a tištěnými médii. Když se ovšem vláda chce obrnit zákony, které budou definovat, co je pravda a co je dezinformace, a sama bude tyto kategorie prostřednictvím vládních agentur určovat, tak se nám zde rýsuje velký problém pro demokracii.

O čem píšu? O dokumentech Krizového informačního týmu (KRIT). Je velice podivné, že některé dokumenty tohoto týmu jsou připraveny pro to, aby se s nimi seznámila veřejnost a jiné mají být neveřejné. Vše halí neprostupná mlha. Zdá se, že autoři těchto

dokumentů si myslí, že na vysvětlování je pozdě, a ty, co mají jiný názor než má vláda, je třeba označit za nepřátele a jejich hlas má být umlčen.

Už to, že se připravuje takový dokument, který je v rozporu s Listinou základních práv člověka, je velice bizarní. To jsme přece nemuseli projít Sametem, aby se nám takto oklikou po třiceti třech letech vrátila cenzura a postihování lidí za to, co řeknou nebo napíší.

Až příliš mi to připomíná to, co jsme zažili. Za minulého režimu se s nikým nediskutovalo. Prostě někdo, kdo nevyjadřoval myšlenky vládnoucí Národní fronty, přestal existovat pro veřejnost. Jeho jméno bylo prostě z veřejného prostoru vymazáno. Jeho články, knihy, ale i hudba beze stopy zmizely. Žádné diskuze, žádné obhajování vlastních stanovisek. Prostě řád a klid. Každý má vědět co může psát nebo říkat, a obyvatelstvo musí mít klid na práci.

Mimochodem už se to také stává. Velice rád jsem poslouchal pravidelné pondělní příspěvky dopoledne v 8, 30 Ivana Hoffmana, předlistopadového disidenta v pořadu „Jak to vidí“ na veřejnoprávním rozhlasové stanici ČR Dvojka. Byly vždy originální s vlastním pohledem na události. Zmizel beze stopy z vysílání, bez sebemenší snahy o vysvětlení ze strany veřejnoprávního rozhlasu, právě tak jako tajemník federace židovských obcí v ČR, Tomáš Kraus. Nebo z jiného soudku. Slyšeli jste v poslední době na veřejnoprávních rádiích zpívat Ilonu Csákovou? Dřív s ní zněla éterem píseň Amsterdam. Nesouhlasila s věcmi kolem covidu a dávala to hlasitě najevo. A nyní ticho po pěšině.

Tak to bylo v minulém režimu. Mladí, kteří jej nezažili, vůbec netuší, kam vede takové účelové omezování všeho, co není v souladu se zájmy vládnoucích struktur.

Například Waldemar Matuška byl hrán za minulého režimu dennodenně. A najednou jako když utne. Ani nota z jeho úst v rádiu, ani ň s ním v televizi. Nikdo nevysvětlí proč, ale všichni jsme věděli,

že to je proto, protože emigroval. Totéž Jaromír Majer.

Já, jako jeden z mála hudebních redaktorů Československého rozhlasu, který nebyl členem KSČ, jsem vytvářel a redigoval velice populární pořad „Rytmus, pohledy do světa populární hudby“, kde jsme v hluboké totalitě prezentovali hudbu, která se tajně pašovala ze zahraničí. A tak jsem v sedmdesátých letech na stanici Vltava hrál komentované pořady o skupinách Deep Purple, Led Zeppelin, samozřejmě Beatles či Rolling Stones a mnoha dalších. Když jsem v roce 1979 odvysílal první díl pořadu o britské punk rockové scéně (Sex Pistols atd.), tak jsem se dostal do konfliktu se šéfredaktorem, který se ironií osudu jmenoval Antonín Dvořák. Volala totiž nějaká posluchačka, „co to v tom rádiu hrajete za hnůj“. Šéfredaktor na mne řval, okamžitě to stáhni z vysílání, nebo tě nechám z rádia vyhodit. Já jsem se nedal a tři hodiny jsem jej přesvědčoval o tom, že jsem byl přece vybrán jako člověk, který je vysokoškolsky v hudbě vzdělán, aby mladí lidé poslouchali Československý rozhlas. Nakonec jsme odvysílali všech plánovaných šest půlhodinových pořadů. Když tento partajní sekerník jako šéfredaktor skončil, tak mi u piva řekl: „Víš, že jsi byl jedinej, kterej se přede mnou nepo.ral, a tak jsem tě nakonec nechal dělat, co jsi chtěl“.

A tento fakt mi zřejmě pomohl, když jsem se dozvěděl jeden pátek večer, že v pondělí bude zakázán Kocábův Pražský výběr. Rychle jsem nechal přehodit hodinový pořad o tehdy zcela novém album „Straka v hrsti“ z následující neděle, na neděli před oním pondělním zákazem. Tehdy byl vyvíjen velký tlak z vedení rozhlasu na onoho šéfredaktora, aby to se mnou řešil, čili, aby mě nechal z rádia vyhodit. Neučinil tak.

Ale zpět k současnosti. Mimochodem kvituji s povděkem, že se Michal Kocáb odvážně postavil proti volbě bývalého významného člena KSČ, který byl školen na rozvědčíka „lidově demokratické“ armády. Prý to těžce od svých názorových souputníků schytává.

V konstelaci všeho, co se v současné době děje, mám strach, aby byl prezidentem někdo, kdo má program „Řád a klid“. Mimochodem vůbec nechápu, jak pravicová vláda dala své požehnání člověku, který byl předrevolučním významným členem KSČ a navíc byl trénován jako rozvědčík proti NATO. Vždyť vláda mohla být odvážná a vsadit na mladého podnikatele Karla Diviše, který se nemohl vzhledem ke svému věku zaplést s minulým režimem. Jeho vystupování bylo sympatické a kdyby měl takovou podporu, jakou má Petr Pavel, tak bychom mohli mít na Hradě někoho, kdo by národ mohl spojovat.

Ale na kdyby se nehraje. Ještě jedna věc může A. Babišovi pomoci. Když agentury budou dále vehementně vyhlašovat, že preference jsou 60 pro Pavla a 40 pro Babiše, tak mnozí z těch, co to chtěli „hodit“ Pavlovi, si řeknou, „už je to v suchu“ a odjedou na lyžovačku do Dolomit a v ČR zůstanou ti, co na to nemají peníze a pak by to mohlo dopadnout jako v Chánově, kde Babiš přesvědčivě zvítězil. Já neustále říkám, že Romové mají na rozdíl od nás, většinové společnosti, daleko vytríbenější cit pro to, co je pro ně výhodnější. A vyhodnotili si jednoznačně, že miliardář A. Babiš má daleko vyvinutější sociální citění, než má generál P. Pavel. A já, který jsem vyrůstal jako dítě v Ústí nad Labem, Krásném Březně, v Matiční ulici, si to také myslím. Jako člověk, který se nenarodil se stříbrnou lžičkou v ústech, budu Andreje Babiše volit.

A i když nevyhraje mnou preferovaný kandidát, tak se svět nezboří. Pětikoalice bude mít naprosto všechno ve svých rukách a nebude se tak moci vymlouvat, že za problémy, které svou činností či nečinností způsobí lidem, může Babiš. Protože už do voleb nic psát nebudu tak, ukončím tento článek slovy Jana Wericha z muzikálu Divotvorný hrnec: „Není-li tu ta, kterou mám rád, tak mám rád tu, která je tu.“

Mgr. Petr Hannig

předseda ROZUMNÝCH a bývalý prezidentský kandidát

PRO

PRÁVO RESPEKT ODBORNOST

Sdílet:

Continue Reading

Previous Film: Hledej – Najdi – Řekni